

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jana Pekáče a soudců Mgr. Kateřiny Brodské a Mgr. Martina Paška ve věci

žalobce: **H. V. T.**, narozený dne „X“
bytem „X“
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2022, č. j. MV-91717-4/SO-2022

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 28. 6. 2022, č. j. MV-91717-4/SO-2022, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Vratislava Polky na nákladech řízení 11 228 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 3. 2022, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. S.

OAM-2350-71/PP-2019, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců, a podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalovaný a správní orgán I. stupně vycházel ze zjištění, že žalobce je otcem dvou dcer, občanek ČR, straší dcery H. K. A., nar. „X“, a mladší dcery H. T. N., nar. „X“. Manželství žalobce s L. T. T. H., nar. „X“, bylo v průběhu řízení rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 6. 8. 2021, sp. zn. 10 C 155/2021. Žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 6. 2014, sp. zn. 2 T 12/2013, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 11. 2014, sp. zn. 12 To 105/2014, odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 8 let. Usnesením Okresního soudu v Plzni ze dne 7. 1. 2019, sp. zn. 3 PP 298/2018, byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a byla mu stanovena zkušební doba v trvání 6 let. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobce neprokázal, že by o svou mladší dceru H. T. N. skutečně pečoval ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ani že by on sám byl závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované starší dcerou H. K. A. ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. K výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 21. 9. 2021 předložil pouze smlouvu o zdravotním pojištění a průkaz pojištěnce. Ve vyjádření ze dne 9. 2. 2022 k podkladům pro vydání rozhodnutí uvedl, že starší dcerou H. K. A. je vyživován, jelikož nemůže pracovat, a mladší dcera H. T. N. stále studuje a je v péči rodičů. K tomuto podání předložil pouze 4 společné fotografie s dcerou. Pokud jde o posouzení skutečné péče o mladší dceru, vycházel žalovaný z § 858 zákona č. 89/2012, občanského zákoníku, podle něhož rodičovská odpovědnost zahrnuje povinnosti a práva rodičů, která spočívají v péči o dítě, zahrnující zejména péči o jeho zdraví, jeho tělesný, citový, rozumový a mravní vývoj, v ochraně dítěte, v udržování osobního styku s dítětem, v zajišťování jeho výchovy a vzdělání, v určení místa jeho bydliště, v jeho zastupování a spravování jeho jmění. Ačkoli správní orgán I. stupně žalobce poučil, jakým způsobem lze prokázat splnění podmínek ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců včetně konkrétního výčtu dokladů, kterými lze prokázat skutečnou péči o občana ČR mladšího 21 let, předložil žalobce pouze společné fotografie, ze kterých lze usoudit pouze to, že se s dcerou vídá. Jelikož se v daném případě jedná o řízení o žádosti, leží důkazní břemeno na žadateli – žalobci. Žalobce nepředložil žádné listinné důkazy ani neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možno na jeho faktickou péči o dceru usuzovat. Dcera studuje střední školu v Praze a navštěvuje ho pouze o víkendech. Z jeho tvrzení, že nemá žádný příjem, lze usuzovat, že dceru nepodporuje ani finančně. Pakliže žalobce navrhoval až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně provedení výslechu jeho dcer, k tomuto návrhu žalovaný s odkazem na zásadu koncentrace řízení nepřihlédl. Žalobce ostatně ani neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by měly být těmito výsledky prokázány. Pokud jde o tvrzení žalobce, že je rodinným příslušníkem starší dcery H. K. A., jelikož je závislý na její výživě, odkázal žalovaný na své dřívější rozhodnutí ze dne 1. 3. 2021, jímž v pořadí první rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a v němž se touto otázkou zabýval. Dospěl přitom k závěru, že žalobce si své ztížené postavení na trhu práce zavinil sám pácháním trestné

činnosti. Na území ČR vlastní nemovitost, kterou může využívat ke komerčním účelům a zisk použít k úhradě svých základních potřeb. Starší dcera mu přitom může finančně vypomáhat i v případě, že on bude pobývat v zemi původu. Žalovaný se ztotožnil rovněž se závěry správního orgánu I. stupně stran posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, přičemž zohlednil, že všichni jeho potomci jsou plnoletí, tudíž se na něj čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nevztahuje, neboť z něj nelze dovozovat automatický nárok cizince na získání pobytového oprávnění ve stejném státě, ve kterém žijí jeho potomci. Je nutno zohlednit také to, že k odloučení do rodiny došlo již v důsledku jeho předchozího protiprávního jednání a odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Nejednalo se přitom o jediné odsouzení v době jeho pobytu na území ČR. Je tedy zřejmé, že opakovaně zneužíval předchozího povolení k pobytu na území k páčání závažné trestné činnosti.

3. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť je manželem občanky ČR, rodičem dcery H. T. N., nar. X, které dosud není 21 let, je občankou ČR a fakticky s ní žije ve společné domácnosti. Nesouhlasí se závěry správních orgánů, že neprokázal, že o ni skutečně pečuje. Podmínku žití ve společné domácnosti podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění do 17. 12. 2015, nelze podle něj mechanicky vykládat tak, že se musí jednat o společnou domácnost ve smyslu § 115 obč. zák. Dle jeho názoru prokázal, že o dceru pečuje v míře, která je v obdobných případech obvyklá, tedy že s ní tráví víkendy a svátky a je s ní v pravidelném telefonickém kontaktu. O dceru se zajímá, o její studijní výsledky i soukromý život. Skutečná péče neznamená jen finanční zajištění. V průběhu řízení o jeho žádosti přitom navrhl důkaz výslechem jeho dcery H. T. N., nar. 2001, ale správní orgány na tento návrh nereagovaly a výsledek neprovedly, ačkoli byl pro zjištění skutkového stavu věci podstatný. Dále uvedl, že jeho druhá dcera H. K. A., nar. X, jej finančně podporuje, tudíž i ve vztahu k ní je třeba jej považovat za rodinného příslušníka občana EU. Žalovaný se však touto otázkou odmítl zabývat. Poukázal na to, že je otcem ještě dalších dcer i nevlastní dcery L. N., které žijí v ČR. Jeho bývalá manželka a matka jejich dětí je nemocná, a proto jej dcery o to víc potřebují. Uvedl, že právo pobytu rodinných příslušníků občana EU v členském státě, jehož je občan EU státním příslušníkem, dovozuje Soudní dvůr z čl. 20 Smlouvy o fungování Evropské unie, podle něhož mají občané EU mj. právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Státnímu příslušníkovi třetí země, který je rodinným příslušníkem tohoto občana, musí být přiznáno právo pobytu, neboť jinak by byl popřen užitečný účinek občanství Unie, kdyby v důsledku odepření takového práva byl tento občan ve skutečnosti nucen opustit území Unie jako celek, a byl tak zbaven možnosti skutečně využívat podstatné části práv plynoucích z tohoto statusu. Pokud by státní příslušník třetí země (nečlenské země EU) musel opustit území EU, mohlo by to vést též k omezení práv jeho dítěte, které by dle okolností věci čelilo volbě buď zcela ztratit pravidelný styk se svým rodičem, anebo také opustit území EU jako celek. Žalobce je rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a zákona o pobytu cizinců, přičemž toto jeho postavení vyplývá ze samotné Smlouvy o fungování EU i ze směrnice 2004/38/ES o právu občanů EU na volný pohyb a rovněž v je patrné z rozhodovací praxe Soudního dvora EU. Je tedy nezbytné toto jeho právo na pobyt vykládat eurokonformně. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za rozporné se směrnicí 2004/38/ES a nepřipustně zasahující do práva na výkon práv spojených s občanstvím EU. Rozhodnutí také nepřiměřeně zasahuje

do jeho soukromého a rodinného života jeho dětí, jejichž vazby budou narušeny, aniž by to vyžadoval veřejný zájem, a porušuje tedy čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že pro posouzení, zda je žalobce rodinným příslušníkem ve vztahu k mladší dceři H. T. N., je podstatná faktická péče a nikoli soužití ve společné domácnosti. Tuto péči žalobce neprokázal. Je zřejmé, že ji nemůže finančně podporovat, neboť jeho samotného podporuje starší dcera H. K. A. Ne každý rodič je tedy rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Dcera je plnoletá, proto se nejedná ani o omezení práv dítěte. Navrhovaný důkaz výsledkem dcery je nadbytečný, jelikož žalobce ani netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by měly být prokázány, jedná se tedy o nezpůsobilý důkaz. Výslech starší dcery byl proveden. Posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života se rovněž zabýval.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., z níž vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce proto je tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci zjištěny nebyly.
6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (dle § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po prostudování obsahu předloženého správního spisu však dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě přitom soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť shledal, že žalobou napadené rozhodnutí je třeba zrušit pro vady řízení podle § 76 odst. 1 s. ř. s.
7. Při posouzení věci vycházel soud z obsahu správního spisu, z něhož se podává, že žalobce podal dne 6. 2. 2019 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana EU, za účelem sloučení s dcerou občankou ČR – H. K. A. nar. „X“.
8. V podání ze dne 17. 6. 2020, doručeném správnímu orgánu I. stupně dne 24. 6. 2020 se žalobce vyjádřil k podkladům pro vydání v pořadí prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uvedl, že jeho dcera H. T. N., nar. X, nabyla rovněž státní občanství ČR, ještě nedosáhla věku 21 let, je závislá na svých rodičích, studuje 3 ročník střední školy, on o ni pečuje, podílí se na její výchově. V ČR žije dlouhou dobu, je plně integrován, žije zde celá rodina. Nemá kam se vrátit, sourozenci ve Vietnamu mají rodiny. Navrhl výslech dcery H. T. N., nar. X, a doložil potvrzení o tom, že dcera ve školním roce 2019/2020 studuje 3. ročník střední školy, a listinu o nabytí občanství ČR dcerou z 23. 1. 2020.

9. Podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.
10. Podle čl. 38 odst. 2 Listiny každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.
11. Podle § 52 s. ř. účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
12. Podle § 82 odst. 4 s. ř. k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
13. Z výše uvedeného je zjevné, že žalobce navrhoval výslech dcery H. T. N. ještě před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Proto jde o opomenutý důkaz, s nímž byl správní orgán I. stupně povinen se vypořádat, a pokud tak neučinil, měl tak učinit žalovaný, přičemž mu v tom, s ohledem na uvedené, nebránila koncentrace řízení (§ 82 odst. 4 s. ř.). Pokud se tedy žalovaný ani správní orgán I. stupně s označeným důkazním návrhem nevypořádali, zatížili svoje rozhodnutí vadami spočívajícími v porušení čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 2 As 66/2018-70). Z popsanych důvodů nebylo ve správním řízení provedeno řádné dokazování a nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí.
14. Z uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení zrušil, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a vyžaduje zásadní doplnění, a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
15. Správní orgány jsou v dalším řízení vázány právním názorem vysloveným soudem v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
16. V řízení byl plně úspěšný žalobce, soud mu proto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. přiznal plnou náhradu účelně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč, sestávajících ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z nákladů právního zastoupení, které tvoří mimosmluvní odměna za 2 úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby; § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v účinném znění (dále jen „a. t.“)] po 3 100 Kč vypočtené z tarifní hodnoty 50 000 Kč podle § 7 bodu 5. za použití § 9 odst. 4 písm. d) a. t., 2 paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 1, 4 a. t.) a náhrada za 21% daň z přidané hodnoty z odměny a náhrad ve výši 1 428 Kč. Soud žalobci nepřiznal náhradu za zaplacený soudní poplatek 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ani odměnu a paušální náhradu hotových výdajů jeho zástupce za tento návrh, neboť se jednalo o návrh zjevně nedůvodný, tudíž

náklady s ním spojené nebyly vynaloženy účelně. Náhradu takových nedůvodně vynaložených nákladů nelze přiznat (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

17. Lhůtu k plnění určil soud jako základní třídní počítanou od právní moci rozsudku (§ 160 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.), neboť neshledal žádné skutečnosti, jež by odůvodňovaly stanovení lhůty delší nebo povolení splátek. Povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám právního zástupce žalobce vyplývá z ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu však kasační stížnost přípustná není (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu se sídlem v Brně Moravské náměstí 611/6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. září 2022

Mgr. Jan Pekáč v. r.
předseda senátu